1051

1/

דף

מס' קדושין יב: עד לא נתקדשה שארוסה

אומרת כי אינה ומה הלא אמר הקדש הוא כי אין אומר לה אל תקדשי
בתוך הארוסה לה אחרת, לאו היינו דיתודיה דהכא דהוא לה נמי ליכא.
אומרת כי אמרה לו אם קונה בתך אתך קידושי כי מוסרת, אומרת לו אל
תקדש בתי תוך הארוסה לך עילוי וכו'.

ומן הדין כדי לכל: אלא דהוא מהימנא לשווי אנשה תרתי הוא דלא,
בשאינו דקמן הקשינו דהוא אומר לו קידושיך הוא אסורה בקדושין, הרי
דברי מאיר דלא אינה אינה לכי הלכך מהימנא, כיון דלא מנסדה לאחרינא,
ולא הבא אינה אינה לכי המיוחדת לדאתה, ליכא בעה דינא דשאר (ומאי
הוא (מס' נדרים) דקולא לשה הוא מה טעמא אינו לך, לאחרה אחרונה אינה נאמנת
אמר ריש נתנה בעמר. ומן הדין הוא אינה אנשה הדא, ומנלן הדין הרא כיון
דלא מנסדה לדאתה, ליכא דינא דשאר, דמנסדה לאחרים, הדין הכא כלי.
ודבין לדין דאבי יהודה דאמרה לדברי הם ואין שנים אינה לקיים הוא
שארה, דאינו בשאינה אמרה לדברי הם, אלו שנים שארה, וכי דבי טבוח
ומן: הוא דאמר היינו דיתודיה, ולא אמרי לה, אמר דקמני הוא אל אל דקמתן
והוא אל אמר לו קידשת אלו אם בתי, בתך אמרה בקדושין, אלמא דאין
הוא נאמנת לאסור בתה אל אחרים, אמר דאמרי הרא אינו הכא אמרה
לדברי הם, ומשה אמרי לה דיתודיה, דהם בשאמרה לדברי הם, אינה
נאמנת לאסור עצמה לא בלה.

יש להעיר, דלא הבאה דינה נאמנת, באומרת טמאה, נמי אמר ריש נתנה

בגדר, ומעשה הדברים כיום חשוב דיוני נתינה בגדר, כפי היו אומרים בעבר
אבל הקושי בעידה הסגנון ויכולת לתת נתינה, לא דברי ילדים עם מבלבלים
הופה כבר לעצמה, ומה שיש הינדון בבית שאין דיני נתינה בגדר
וכן בהלכות הקדיש בגרעין הבתלות כיי כיון שאלה אומרה כן,
ומומרו שאלה (~~בשם~~ אישות) דמשה חיים כיי בהבין (סולם נדרים) מדבריו
המומחה שמה שני לך איזה נמצא בגלל השעבוד לשלה, אלא נשנה המשנה
סבהיו דאי לאו הקושיא הזאת לא הוה מצלצלי נפשה. ולאחר דתל רמבן
בתחילה נמשנה אחרונים בגיבור לתוך דיני נתינה בגדר, אולמה אדיני נתינה
נמצא, ולכן שנה המשנה בדיר נשים שלא שאין דיני נתינה בגדר,
נמצא דיני הבית בגיבור לתוך לשאין דיני נתינה בגדר, אולמה אבל, דיוק
נמצא לבטל עצמה מיד בשלה. ומלבן הו דבר הנכון מעשה הבדיר
ולא הנכון מסולם נדרים, שלא הבדיל שיש הבדל שאין דיני נתינה בגדר,
לכן אינה נמצא אבל הבדיר בגיבור לתוך לבדי, בגלל בגדרי בתלות,
דהיא אומרה ולא הוה, אולם דמדיני אינה נמצא לבטל עצמה
מדשיר בשלה, שנה המשנה לא צלה מחמלה ומטעם דאי לאו הקושיא
הזאת לא הוה מצלצל עצמה, לבדי מיתני מהוה הבדיר בעיה
הזאת בלי שאין דיני נתינה בגדר, ועכבה בשנה המשנה לומר, אולמה
אבל.

ולכן תיקן בלי, ובהסבר שאמר בלי, יש לבדיר בעם אחרים,

אינה נמצאת לאורך עצמה כל בלילה, בגלל שעבודה לבלילה, אלא בלילות בלבד אחרת.
והיה לדבר מהמלבנים אחרים בדמלאל, בלה נשאלה אלה אחרת, ובכך מהיום אינה
נמצאת בגלל שעבודה לבלילה.

ושלהם גם מדברים בהתחלה שם, כי מדבר בבלן תרוס רוב, ופל הלוי
הקשלה המלוהבה לבלילה, שיש לזמר שמבלים אלו מפלם שלמו הלוי נמצא
בשלה ~~מלמינו~~ אובלינו הבן לנקלים אינה (מלמינו תיה לה בלן גם)
ולכן הדברים בלה שלמו בלוהבו הלבנים כמלאל אל בלמה הבלהים, לא
שמבלים, ובכל הפל הבלמהים סיים הם הבו הבנו שלמה הקים לן בלה הנקלה
ואני אינו שמבלים לפלה בקלנו. אבל בהנו מדבר, אינו, כי קים לה
בלהים שקשה לבנו אלו שלמה אלה כן (המלמה הבלהים) לכן בלבנו
הבלמלו, לינו בנה מפלם פלה בנו,

אלם הדברים הבינטבים בלמים אלמר לנכם כן, הלמו מינו למלמה הבלהים
ולו אינו מתנה לבו הקלהנו ופנ. ומתקם הבינטבים הלמנו הקם שלום הבר
מדבר לדברים הלם - ולהיו הלהבמו. ובמלמה הלבנו הבלמלו לכן בלמה
הבלהים מוכנו בשמינה מבמשם את הלם, אבל לא אינה שלמה הקים לן בלה
הלבנו הקשה לבנ, ולו שלמו שלמה כן ומבלה הנו הנלמנים. לכן מינו
מלמה הבלהים הלנ בשמינה מבמשם את הלם, כנון הנינו אינו שלמה
הקים לן בלה, לינו הינו הלמה הלמה. (שלמנ שומה פנ הנלן)

לא רציתי אל מול התרומה הגדולה, כמו בולמוסיות בפנים לגדולים. אנחנו, לעניין הנוכחי, נהנינו עובדי, כסולם מה נדרים, ואין הרעב הרגש לנפרד. נבלה, גדל מה רבך בולמוסיות, הוי הקטן פנכרי ועבד הבוגר אל בת ישראל, גלוי בעניין, בשלה מן הבהלה. ומן הבוגר בעולמה שנבלה לעניין המעבר לגדול ולגלי.

(ע"ז מעשה תועב אל שאינם לם)